

DE JONGEN ACHTER IN DE KLAS

ONJALI Q. RAUF
De
jongen
achter
in de
klas

*Vertaald door
Tjalling Bos*

*Met illustraties van
Pippa Curnick*

Lemniscaat Rotterdam

© Nederlandse vertaling: Tjalling Bos 2019
Omslag en illustraties: Pippa Curnick 2018
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 hl Rotterdam, 2019
ISBN 978 90 477 1177 3
NUR 282
Copyright © Onjali Q. Raúf 2018
Oorspronkelijke titel: *The Boy at the Back of the Class*
Oorspronkelijke uitgever: ORION CHILDREN'S BOOKS. First published in Great Britain in 2018 by Hodder and Stoughton

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

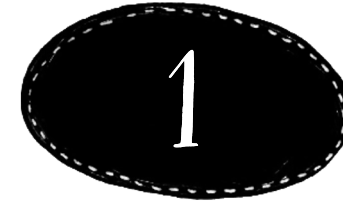
Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Voor Raehan – de Baby van Calais.
En de miljoenen gevluchte kinderen over de hele wereld die een veilige en liefdevolle plek nodig hebben om te leven...

En voor mijn moeder en Zak. Altijd.

De lege stoel

Achter in onze klas was een lege stoel. Het was geen bijzondere stoel. Hij was gewoon leeg omdat er niemand zat. Maar op een dag, drie weken nadat school weer was begonnen, gebeurde er iets heel spannends. Mijn drie beste vrienden en ik hadden het nooit verwacht. En het begon allemaal met die stoel.

Het fijnste van een splinternieuw schooljaar is meestal dat je extra zakgeld krijgt voor schoolspullen. Elk jaar neemt mama me op de laatste zondag van de zomervakantie mee op een speciaal avontuur om te kopen wat ik nodig heb voor het nieuwe jaar. Soms raak ik zo opgewonden dat mijn voeten vanbinnen springerig voelen en ik niet weet naar welke winkel ik het eerst wil. Waar ik woon zijn niet veel goede winkels

met schrijfspullen – ze hebben alleen saaie dingen met dinosaurussen erop voor jongens en met prinsessen voor meisjes. Daarom gaan mama en ik met de bus en de trein naar de stad, waar hele straten met winkels zijn – zelfs reusachtige warenhuizen die er vanbuiten uitzien als hoge flatgebouwen.

Vorig jaar vond ik een heleboel met afbeeldingen uit de ruimtevaart zoals een astronaut die langs de maan zweefde. Het was nog in de uitverkoop ook. Dus kocht ik een etui, potloden, gummetjes en een lange liniaal – en ik hield geld over! De liniaal vond ik het mooist, omdat de astronaut erlangs zweefde in water met zilveren sterren erdoor. Ik speelde er zo vaak mee dat de astronaut aan één kant bleef vastzitten en niet meer wilde bewegen. Dat was mijn schuld niet. Meester Thompson, onze leraar van vorig jaar, had zo'n saaie stem dat ik mijn handen niet stil kon houden. Daarom is het belangrijk om leuke spullen te hebben in de klas. Je weet maar nooit wanneer je ze nodig hebt om te voorkomen dat je hersenen in slaap vallen of iets doen waardoor je moet nablijven.

Dit jaar heb ik Kuifje en Bobbie gekozen. Ik ben dol op Kuifje. Hij is natuurlijk een stripfiguur en niet echt. Toch wil ik later net zo worden als hij. Als journalist raadsels oplossen en op avontuur gaan is volgens mij de beste baan van de wereld. Van papa en mama

kreeg ik vroeger op mijn verjaardag altijd een nieuwe Kuifje, en nu bewaart mama alle strips die haar bibliotheek wil weggooien omdat ze te oud of gescheurd zijn, en geeft die aan mij. Daardoor heb ik er nu een heleboel. Ik heb ze allemaal minstens vijftig keer gelezen. Maar ik moet een ander dier verzinnen om mee te reizen, want ik ben allergisch voor honden. Ik denk dat katten, hamsters of zelfs getrainde muizen lang niet zo handig zijn als Kuifjes hond Bobbie. Hoewel ik er al minstens een jaar over nadenk, heb ik nog niets kunnen verzinnen.

Omdat de Kuifje-spullen veel duurder waren dan die met de astronaut, en ook niet in de uitverkoop, kon ik alleen een etui, een kleine liniaal en twee gummen kopen. Ik dacht er heel lang over na, maar uiteindelijk besloot ik toch al mijn geld in één keer uit te geven. Niet alleen staat overal Kuifje op, maar als je op een knopje op het etui drukt hoor je Bobbie blaffen en daarna Kapitein Haddock die 'Duizend bommen en granaten!' roept. Ik heb al op mijn kop gehad omdat ik er bij rekenen op drukte, maar wat heb je er nou aan als je er niet eens bij rekenen op mag drukken?

Ik hou niet van rekenen. Optellen en aftrekken is oké, maar dit jaar hebben we delen en vermenigvuldigen en allerlei andere dingen waar mijn hersenen geen zin in hebben. Soms vraag ik hulp, maar ik vind

het vervelend om telkens mijn vinger op te steken om dezelfde vraag te stellen. Ik heb geluk omdat Tom, Josie en Michael me altijd helpen als ik iets niet snap. Ze zijn mijn beste vrienden en we doen alles samen.

Tom heeft kort stekeltjeshaar, een scheve glimlach en een grote adamsappel die eruitziet alsof er een pingpongballetje in zijn keel is blijven steken. Hij is de kleinste van ons maar ook de grappigste. Hij is pas vorig jaar bij ons in de klas gekomen nadat hij met zijn ouders uit Amerika hierheen was verhuisd, maar we zijn meteen vrienden geworden. Hij heeft drie oudere broers die hem plagen en pesten. Niet echt – alleen voor de grap. Maar ik denk dat ze ook zijn eten pikken en dat hij daardoor zo mager is en altijd honger heeft. Ik heb hem een keer tussen de middag een hele pizza met extra beleg en een dubbele cheeseburger zien eten, en toen zat hij nog niet vol! Ik verstopt mijn snoep en chocoladerepen altijd voor hem als ik kan.

Josie heeft grote bruine ogen en minstens een miljoen sproeten over haar hele gezicht. Ze is lang en slungelig en kauwt altijd op haar haren. Ze kan het hardst lopen van de klas en kan een voetbal vanaf de overkant van het veld langs elke keeper schieten. Niemand is zo cool als zij en ik ken haar al van toen we drie waren. Onze moeders zeggen dat we de eerste dag in de peuterklas meteen bevriend raakten en dat zij toen ook maar

vriendinnen zijn geworden. Eigenlijk weet ik niet veel meer uit die tijd, maar Josie komt in al mijn schoolherinneringen voor. Vorig jaar moesten we samen voor het eerst nablijven. Dat kwam door een hamster die Herbert heette.

Josie had een rotjongen uit een hogere groep horen zeggen dat hij onze klassenhamster Herbert na school door de wc ging spoelen. Ze vertelde het aan mij en we besloten de hamster te redden. Aan het eind van de dag verstopten we Herbert in mijn rugzak en namen hem mee naar mijn huis. Mama merkte het natuurlijk en ik moest Herbert meteen de volgende dag terugbrengen. Ik probeerde aan de saaie meester Thompson uit te leggen wat er was gebeurd, maar hij wilde niet luisteren en zei dat ik moest nablijven. Josie stond op en vertelde dat ze had geholpen om Herbert te stelen. Dat had ze niet hoeven doen, maar zo konden we samen nablijven. Je weet dat een vriendin een beste vriendin is als ze voor jou nablijft.

Michael heeft het mooiste afrokapsel van alle jongens op school. De meeste mensen vinden hem raar. Maar wij niet. Zijn bril is altijd stuk en zijn veters zitten nooit goed vast, zodat hij telkens struikelt en overal tegenaan loopt. Maar wij zijn er zo aan gewend dat we het niet eens meer merken. Hij is nogal stil, maar als hij iets zegt zijn volwassenen vaak onder de indruk. Ze

zeggen dat het interessant of intelligent is, of gebruiken nog een ander woord dat met ‘in’ begint. Ik weet vaak niet wat het betekent, maar ze zullen wel bedoelen dat hij slim is. Volwassenen gebruiken graag moeilijke woorden voor iets eenvoudigs.

Michael wordt vaak uitgelachen omdat hij niet hard kan lopen en een bal niet recht en ver kan schoppen, maar dat kan hem niet schelen. Het zou mij ook niet kunnen schelen als ik zo rijk was als hij. Zijn vader is professor en zijn moeder advocaat, en omdat ze het altijd druk hebben, kopen ze de nieuwste spullen en boeken voor hem, en de coolste games. Toen we vorig jaar voor zijn verjaarspartijtje naar zijn huis gingen zagen we voor het eerst zijn kamer. Het leek wel een speelgoedwinkel. Volgens mij is het makkelijker om je niets aan te trekken van wat mensen denken, als je zoveel speelgoed hebt.

Josie en Michael doen altijd wie de hoogste cijfers kan halen. Michael is beter in geschiedenis en Josie in rekenen. Maar ik ben beter in lezen en taal dan zij allebei – vooral Josie. Ze heeft een hekel aan lezen en leest echt helemaal nooit iets buiten school. Ze zegt dat ze geen fantasie heeft en dat boeken lezen daarom voor haar geen zin heeft. Dat vind ik raar. Hoe kan het nou dat iemand geen fantasie heeft? Ik denk dat ze vroeger wel fantasie had, maar dat ze die is kwijtgeraakt toen

ze vorige zomer hard van haar fiets viel. Mama zegt dat mensen zonder fantasie vanbinnen dood zijn. Maar ik denk niet dat Josie dood is, vanbinnen of vanbuiten. Anders zou ze niet zoveel praten.

Met drie beste vrienden kan het fijn zijn op school, zelfs op de allersaaste dag. Dit jaar is school trouwens veel leuker geworden. Dat komt door onze nieuwe lerares, juf Khan.

Juf Khan heeft heel springerig haar en ruikt altijd naar aardbeienjam – heel wat beter dan naar vuile sokken zoals meester Thompson. Ze is nieuw op school en superslim – veel slimmer dan meester Thompson. En op vrijdag geeft ze ons allemaal iets leuks, als we goed hebben opgelet. Dat doet niet één andere lerares.

Met juf Khan doen we allemaal interessante dingen die helemaal nieuw voor ons zijn. De eerste week van het schooljaar hielp ze ons om muziekinstrumenten te maken van materiaal uit de kringloopbak van de school. De tweede week bracht ze een splinternieuw stripboek mee om voor te lezen. In de schoolbibliotheek hadden ze het nog niet eens.

En de derde week gebeurde er iets wat zo verrassend was en iedereen zo nieuwsgierig maakte dat zelfs juf Khan er niet meer voor kon zorgen dat we opletten. Het begon allemaal met de lege stoel.

Het was de derde dinsdag nadat de school weer was begonnen, en juf Khan controleerde of we er allemaal waren. Ze wilde net mijn naam zeggen toen er hard op de deur werd geklopt. Meestal als er wordt aangeklopt is het iemand uit een andere klas die een briefje komt brengen. Daar besteedt niemand aandacht aan. Maar deze keer was het juf Sanders, het schoolhoofd. Het haar van juf Sanders zit altijd precies hetzelfde, en als ze tegen iemand praat kijkt ze over haar bril. Iedereen is bang voor haar, want als je bij haar moet nablijven laat ze je niet zomaar in de klas zitten. Je moet lange woorden uit het woordenboek uit je hoofd leren en mag pas weg als je ze allemaal kent – de spelling én de betekenis. Ik heb zelfs gehoord dat kinderen urenlang moesten nablijven omdat ze woorden moesten leren die zo lang waren als deze hele bladzijde!

Dus toen we zagen dat het juf Sanders was, werden we allemaal stil. Ze keek heel ernstig toen ze naar juf Khan liep, en we vroegen ons af wie er op zijn kop zou krijgen. Nadat ze even had gefluisterd en geknikt, draaide ze zich opeens om. Ze keek ons over haar bril aan en wees naar de lege stoel achter in de klas.

Wij draaiden ons allemaal om en keken naar de stoel. Dit was de stoel:

Zoals ik al zei was het een heel gewone stoel. Hij was leeg omdat een meisje uit onze klas dat Dena heette, aan het eind van het vorige schooljaar naar Wales was verhuisd. Niemand miste haar, behalve haar beste vriendin Clarissa. Dena was nogal opschepperig en had het altijd over de cadeaus die ze elke week van haar ouders kreeg, en hoeveel paar schoenen ze had, en allerlei

andere dingen die niemand wilde weten. Ze zat graag achter in de klas omdat zij en Clarissa dan konden doen alsof ze werkten, terwijl ze eigenlijk tekeningen maakten van hun favoriete popsterren of giechelden over iemand die ze niet aardig vonden. Er had iemand anders op haar plaats kunnen gaan zitten, maar niemand had zin om naast Clarissa te zitten. Daarom was de stoel leeg gebleven.

Nadat ze nog even met juf Khan had gefluisterd liep juf Sanders de klas uit. We verwachtten dat juf Khan iets zou zeggen, maar ze leek te wachten. Dus wachtten wij ook. Het was allemaal heel serieus en spannend. Maar voordat we konden gaan raden wat er aan de hand was, kwam juf Sanders terug en deze keer was ze niet alleen.

Achter haar stond een jongen. Een jongen die we nog nooit hadden gezien. Hij had kort donker haar, grote ogen die bijna niet knipperden, en een gladde bleke huid.

‘Luister, allemaal,’ zei juf Khan terwijl de jongen naast haar kwam staan. ‘Dit is Ahmet. Hij komt vanaf vandaag bij ons in de klas. Hij is net naar Londen verhuisd en is nieuw op school. Daarom hoop ik dat jullie hem allemaal helpen en aardig tegen hem zijn.’

We keken zwijgend toe terwijl juf Sanders hem naar de lege stoel bracht. Ik had medelijden met hem

omdat ik wist dat hij het niet fijn zou vinden om naast Clarissa te zitten. Ze miste Dena nog steeds en iedereen wist dat ze een hekel had aan jongens. Ze zegt dat ze stom zijn en stinken.

Volgens mij is het een van de ergste dingen van de wereld om ergens nieuw te zijn en bij mensen te moeten zitten die je niet kent. Vooral als die mensen vuil kijken en naar je staren, zoals Clarissa nu deed. Ik nam me meteen voor om vrienden te worden met de nieuwe jongen. Ik had die ochtend toevallig een paar citroenzuurtjes in mijn tas en besloot hem er in de kleine pauze een te geven. En ik zou Josie, Tom en Michael vragen om ook vrienden met hem te worden.

Vier nieuwe vrienden hebben is véél beter dan helemaal geen vrienden hebben. Zeker voor een jongen die er zo bang en verdrietig uitzag als de jongen die nu achter in onze klas zat.

2

De jongen met de leeuwenogen

De rest van de dag keek ik telkens stiekem over mijn schouder naar de nieuwe jongen, en ik merkte dat iedereen dat deed.

Meestal keek hij omlaag, maar af en toe betrapte ik hem erop dat hij terug staarde. Zijn ogen hadden een vreemde kleur die ik nog nooit had gezien – als een heldere oceaan op een half-zonnige, half-bewolkte dag. Ze waren grijs en zilverachtig blauw met goudbruine vlekjes. Ze deden me denken aan een film over leeuwen die ik op tv had gezien. De cameraman had zo ver ingezoomd op het gezicht van een leeuw dat zijn ogen het hele scherm vulden. De ogen van de nieuwe jongen leken precies op die leeuwenogen. Het was bijna onmogelijk om er niet naar te kijken.

Toen Tom vorig jaar bij ons in de klas kwam heb ik ook veel naar hem gestaard. Ik deed het niet met opzet, maar om een of andere reden was ik ervan overtuigd dat hij uit een familie van Amerikaanse spionnen kwam, net als in films. Hij vertelde me later dat hij had gedacht dat ik niet goed snik was. Dat dacht de nieuwe jongen nu waarschijnlijk ook, maar het is moeilijk om niet naar nieuwe mensen te staren, vooral als ze ogen hebben als een leeuw.

Die ochtend hadden we eerst aardrijkskunde, zodat we niet konden opstaan om hallo te zeggen tegen de nieuwe jongen. In de kleine pauze keek ik op het schoolplein om me heen, maar ik zag hem nergens. Daarna hadden we gym, maar de nieuwe jongen deed niet mee. Hij bleef in de hoek zitten en staarde naar zijn rugzak, die rood was met een zwarte streep en er erg vies uitzag. Ik dacht dat hij zijn gymspullen vergeten was, want zijn rugzak zag er heel leeg en slap uit. Ik probeerde naar hem te zwaaien, maar hij keek niet op – niet één keer.

Bij gym doe ik vaak of ik aan het trainen ben om samen met Kuifje op avontuur te gaan, en daarvoor de allersnelste mens van de wereld moet worden. Het probleem is dat mijn benen nog niet zo lang zijn als ik zou willen, dus ook al spring ik zo hard als ik kan, ik blijf altijd halverwege hangen op de bok. Op mijn

verjaardag wens ik altijd dat ik dat jaar minstens tien centimeter ga groeien, en ik drink zoveel melk als ik kan zodat mijn botten langer worden. Maar hoewel ik al negen en driekwart ben, ben ik sinds mijn laatste verjaardag maar vier centimeter gegroeid. Dat zegt mijn moeder tenminste. Ik deed mijn uiterste best om in één keer over de bok te springen terwijl de nieuwe jongen keek, maar ik bleef weer hangen. Gelukkig zag hij het niet omdat hij de hele tijd naar zijn rugzak staarde.

Na gym was het tussen de middag. Josie, Tom, Michael en ik besloten de nieuwe jongen te gaan zoeken zodat hij niet de hele tijd in zijn eentje was. We bleven dicht bij de deur staan wachten, maar de nieuwe jongen kwam niet naar buiten. Tom ging zelfs bij de jongens-wc's kijken, omdat hij zich daar zelf de eerste dag had proberen te verstoppen toen hij niemand kende, maar daar was de jongen ook niet.

'Misschien is hij per ongeluk bij de kleine kinderen gaan eten,' zei Josie. Maar toen we in de eetzaal kwamen konden we hem nergens vinden.

's Middags hadden we geschiedenis, en we werden in groepjes verdeeld, maar de nieuwe jongen mocht in zijn eentje blijven zitten en hoefde niet mee te doen. Juf Khan besteedde meer tijd aan hem dan aan elk van de groepjes en wees dingen aan in een nieuw werkboek dat ze hem had gegeven.

'Misschien is hij doof,' fluisterde iemand.

'Of hij spreekt geen Engels,' mompelde iemand anders.

In elk geval was er iets mis met hem. Daarover was iedereen het eens.

Ik geloof niet dat iemand van ons die middag leerde hoe het was om een gladiator te zijn in het oude Rome. We hadden het allemaal te druk met fluisteren over de nieuwe jongen. Hij merkte het natuurlijk en zijn gezicht was de hele tijd rood. In de laatste pauze verdween hij weer.

'Hij moet binnen zijn,' zei Michael nadat we het hele schoolplein voor de derde keer hadden afgezocht. De citroenzuurtjes plakten in mijn zak en begonnen op pluizenbollen te lijken.

Na schooltijd praatte iedereen nog steeds over de nieuwe jongen. Ik denk dat het kwam doordat er een hele dag voorbij was gegaan en we nog niets over hem wisten, behalve zijn naam. Zelfs Clarissa niet en zij had naast hem gezeten! Er kwamen telkens kinderen naar haar toe om te vragen of de nieuwe jongen iets tegen haar had gezegd, maar ze schudde haar hoofd en zei dat hij had gewerkt uit een boek voor een lagere groep. Blijkbaar was hij niet goed in lezen en schrijven.

Op weg naar de bushalte zagen we een heleboel kinderen rond Jennie staan, vlak buiten het hek. Jennie

weet altijd van alles wat anderen niet weten. We holden naar haar toe om te horen wat ze zei.

Jennie zit in de klas naast ons en heeft de langste haren van de hele school. Ze doet niets liever dan kinderen afluisteren en dan verhalen over ze vertellen aan anderen. Soms zijn die verhalen waar, maar meestal zijn ze hooguit half waar en verzint ze de rest erbij. Vorig jaar vertelde ze aan iedereen dat Josie zich bij een voetbalwedstrijd expres had laten vallen om een strafschop te krijgen. Maar ik was erbij en Tom ook, en we hadden allebei gezien dat ze viel nadat ze tegen haar been was geschopt door een jongen uit een hogere groep die Robert heet. Daarna had ze wekenlang een grote blauwe plek in de vorm van Australië. We lieten die blauwe plek aan iedereen zien en vertelden telkens wat er echt was gebeurd, maar niemand geloofde ons. Zelfs de kinderen niet die erbij waren.

Soms denk ik dat mensen graag leugens geloven, ook al weten ze dat het leugens zijn, omdat die spannender zijn dan de waarheid. En ze geloven ze vooral graag als ze in de krant staan. Dat weet ik nu. Ik weet ook waarom mama zegt dat politici leugenaars zijn en altijd tegen ze schreeuwt als ze op tv zijn. Misschien wordt Jennie later politicus.

Toen we dichterbij kwamen hoorden we Jennie tegen iedereen zeggen dat de nieuwe jongen tijdens alle

pauzes bij juf Sanders was geweest omdat hij op zijn vorige school iets ergs had gedaan en te gevaarlijk was om samen met ons op het schoolplein te zijn. Dat geloofde ik niet, en ik begreep dat Michael het ook niet geloofde, omdat hij haar vroeg hoe ze dat wist. Jennie werd boos en zwoer dat ze meester Owen voor de lerarenkamer met juf Timms had horen praten en dat ze allebei hadden gezegd dat ze medelijden hadden met juf Khan en dat ze blij waren dat de nieuwe jongen niet bij hen in de klas zat omdat hij erg lastig was. Maar voordat we verder konden vragen, begon Jennies vader naar haar te toeteren vanuit zijn auto en ze rende weg.

We keken haar na en toen draaiden we ons om naar de school om te zien of de nieuwe jongen al naar buiten was gekomen. Maar we zagen hem nergens.

‘Hij is vast al weg,’ zei Josie.

Tom en Michael knikten.

‘Laten we nog twee minuten wachten,’ zei ik omdat ik hoopte dat hij nog binnen was. Dat was maar goed ook want een paar tellen later kwam de nieuwe jongen naar buiten, het schoolplein op. Hij liep aan de hand van juf Khan en staaarde naar de grond. Een vrouw die op een bankje zat te wachten, riep opeens: ‘Koo-iii’ of zoiets en holde naar ze toe. Ze droeg een lange bruine jas, een wollen muts en een felrode sjaal. Ze bleef een hele tijd met juf Khan staan praten en

knikte telkens, maar wij stonden te ver weg om iets te kunnen verstaan.

‘Zou dat zijn moeder zijn?’ vroeg Jessie zich af. Ik dacht het niet omdat de nieuwe jongen haar helemaal niet omhelsde en bij haar ook verlegen leek.

‘Kom mee,’ zei Michael. Hij wees naar zijn horloge, dat piepende signalen gaf. Michael heeft een speciaal horloge dat hem waarschuwt wanneer de volgende bus komt. Het moet hem helpen om op tijd te komen, maar volgens mij loopt hij door dat horloge alleen nog vaker tegen iets aan.

‘Nee! Wacht!’ zei ik. Zonder erbij na te denken rende ik naar de nieuwe jongen toe.

‘Hoi!’ zei ik, en ik tikte hem op zijn schouder.

Juf Khan en de vrouw met de rode sjaal keken naar me terwijl ik een citroenzuurtje uit mijn zak haalde. ‘Hier!’ zei ik, en ik bood hem het snoepje aan. Ik schaamde me een beetje omdat er pluis op zat, maar het was nog best lekker. Dat is het fijne van citroenzuurtjes: ook als ze er een beetje viezig uitzien smaken ze nog heerlijk.

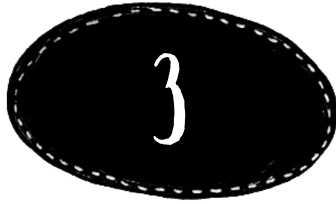
Ik denk dat ik te hard praatte, want de nieuwe jongen deed een stap achteruit alsof hij bang voor me was.

‘Het is goed, Ahmet. Pak maar aan,’ zei de vrouw. Ze wenkte naar hem met haar handen alsof ze gebarentaal sprak.

De nieuwe jongen greep haar hand vast en verborg zijn gezicht achter haar arm. Ik wist niet wat ik moest doen, omdat ik nog nooit iemand zo bang had gemaakt dat hij zich voor me wilde verstoppen. De vrouw praatte weer vriendelijk tegen hem en ten slotte nam hij het zuurtje aan en keek me met zijn leeuwenogen aan. Toen verstopte hij zich weer.

‘Dank je wel,’ zei de vrouw. Ze keek me glimlachend aan. Ik vond dat ze er leuk uitzag met haar aardige bruine ogen en rode wangen. Maar het leukst vond ik haar lange blonde haren die onder haar muts vandaan kwamen en wapperden in de wind. ‘Nu heeft Ahmet iets lekkers voor de rit naar huis.’

Ik knikte en holde terug naar Josie, Tom en Michael. Ik was extra blij omdat juf Khan met haar hele gezicht naar me had geglimlacht en me ook een knipoog had gegeven – net zoals papa altijd deed als hij vond dat ik iets goeds had gedaan of als hij mama plaagde. Als ik groot ben ga ik net als hij naar mensen knipogen om ze een speciaal gevoel te geven. Op weg naar huis besloot ik de nieuwe jongen elke keer als ik zag dat hij naar me keek zo veel mogelijk knipogen te geven.

Veertig knipogen

De volgende dag en de dag erna en de dag daarna glimlachte ik naar de nieuwe jongen en gaf hem zo vaak mogelijk een aardige knipoog. Ik probeerde hem elke dag minstens veertig knipogen te geven, omdat mama zegt dat iedereen die nodig heeft. Maar na een tijdje begonnen mijn wenkbrauwen raar aan te voelen. Ik kon merken dat de nieuwe jongen het interessant vond, want hij keek niet meer naar alle anderen en wel telkens naar mij. Maar toen zag Michael dat ik probeerde te knipogen met allebei mijn ogen, kort na elkaar, en hij zei dat ik eruitzag alsof ik naar de dokter moest. Dat kwam waarschijnlijk doordat ik met mijn linkeroog niet zo goed kan knipogen als met mijn rechteroog. Daarom besloot ik niet meer zo veel te knipogen.

Die week leerde juf Khan ons van alles over planten en ze gaf ons elk een pot met een plantje om voor te zorgen. Iedereen was opgewonden omdat de beste plant een prijs zou krijgen. De nieuwe jongen leek erg blij met zijn plant, want hij keek er telkens naar. Ik fluisterde een heleboel vrolijke woorden zoals ‘regenboog’, ‘popcorn’ en ‘marshmallows’ tegen die van mij omdat ik ergens heb gelezen dat planten harder gaan groeien als je ze over fijne dingen vertelt. Ik had nog nooit een prijs gewonnen. Zelfs niet op de kermis. Misschien zou ik nu winnen als ik erg mijn best deed en veel tegen mijn plant praatte. En als ik niet won wilde ik dat de nieuwe jongen zou winnen, omdat hij zo blij leek met zijn plant.

Maar ik maakte me zorgen over Brendan. Dat is een jongen uit onze klas die altijd aan het pesten is. Hij heeft vaak rode wangen omdat hij kleinere kinderen achterna heeft gezeten op het schoolplein. Hij is niet erg slim en heeft een hekel aan iedereen die wel slim is. Als iemand een hoog cijfer haalt of een prijs wint, probeert hij ze na school te slaan. Ik zag dat hij zijn ogen samenknep toen hij naar Ahmets plant keek. Dat doet hij altijd als hij iets gemeens van plan is. Ik begon me zorgen te maken.

Brendan is dol op pootje haken. Maar hij vindt het ook leuk om het blad met je schoollunch om te

gooien terwijl hij voorbijloopt, zodat je eten langs je kleren omlaag druipt. Dat heeft hij een paar keer bij mij gedaan. Soms wordt hij betrapt, maar meestal niet. En ook als hij betrapt wordt hoeft hij niet na te blijven.

De meeste leraren schijnen hem aardig te vinden. Misschien komt het doordat hij als hij glimlacht net een jongen lijkt die in een kerkkoor zingt op de televisie. Meneer Thompson noemde hem vaak ‘een deugniet’ – dat is blijkbaar niet erg, want hij gaf Brendan altijd een knipoog en een klopje op zijn rug als hij het zei, en liet hem dan gewoon verdergaan. Daardoor kregen alle anderen in de klas een nog grotere hekel aan hem, behalve Liam en Chris, de enige twee vrienden van Brendan. Zelfs nare jongens uit de hogere groepen vinden hem vervelend. Het rare is dat kinderen die pesten vaak een hekel hebben aan andere kinderen die pesten. Misschien kunnen ze zich dan niet bijzonder voelen. Op school weet iedereen wie er pest, en welke kinderen ze het liefst pesten. Twee pesters kunnen niet hetzelfde slachtoffer kiezen. Het is een vreemd systeem. Maar dat zijn de regels en iedereen houdt zich eraan. Zelfs de leraren.

Maar juf Khan is anders.

Ze vindt Brendan lang niet zo aardig als de andere leraren. Ze houdt hem in de gaten en sinds we in haar klas zitten zorgt hij ervoor dat hij niets doet als zij in de buurt is. Toch besloot ik zelf ook goed op hem te letten.

Nadat de nieuwe jongen bij ons in de klas was gekomen, werd er op het schoolplein al snel over hem geroddeld. Ik hoorde steeds wildere verhalen over hem.

De meeste kinderen geloofden Jennie en zeiden dat de jongen gevaarlijk was en daarom nooit naar buiten mocht. Volgens anderen had hij een heel besmettelijke ziekte en mochten we daarom niet met hem praten. Clarissa werd zo bang voor hem dat ze zo ver mogelijk van hem vandaan probeerde te zitten zonder op te staan van haar stoel. Een keer leunde ze zo ver opzij dat ze op de grond viel! Daarna leunde ze niet meer opzij, maar ze hield haar armen omhoog of gebruikte een boek als muur tussen hen in.

Ik vond dat de nieuwe jongen er helemaal niet gevaarlijk uitzag, en ook niet ziek. Daarom geloofde ik eerder het gerucht dat hij uit een superrijke familie kwam en dat zijn ouders hem in het geheim naar onze school hadden gestuurd om te voorkomen dat hij werd ontvoerd. Michael zei dat ontvoerders hem niet op onze school zouden zoeken omdat de school niet in een dure buurt stond. Tom was het met hem eens. Toen hij uit Amerika hierheen verhuisde, hadden zijn oudere broers tegen hem gezegd dat ze nu blijkbaar arm waren omdat ze aan de arme kant van Londen gingen wonen, en niet aan de rijke kant. Ik begreep niet goed wat hij bedoelde. Volgens mij heeft Londen geen kanten.

Op een kaart lijkt de stad nog het meest op een klodder gemorste jam.

Ik wilde de nieuwe jongen vragen of het gerucht over de ontvoerders waar was. Misschien konden wij hem dan bewaken. Maar hij werkte nog steeds in zijn eentje en in de pauzes verdween hij, dus was Clarissa de enige die met hem kon praten. En zij wilde niet! Ik probeerde hem aan te kijken om naar hem te glimlachen en ‘hallo’ te fluisteren, maar juf Khan merkte het en zei dat ik moest opletten.

Daarna probeerde ik hem een briefje te sturen waarvan ik een vliegtuigje had gevouwen – daar ben ik goed in – maar het vloog scheef en raakte Nigels hoofd. Nigel is een klikspaan en hij verraadde me meteen. Ik heb een hekel aan klikspanen omdat het lijkt alsof ze het fijn vinden om anderen in de problemen te brengen. Ze glimlachen altijd als ze het doen. Juf Khan kwam naar ons toe en pakte het briefje om het te lezen. Ze schudde haar hoofd naar me, maar ik geloof dat ze mijn tekening leuk vond, want ze kreeg een glimlachje rondwv haar lippen dat alleen ik kon zien. Hoewel ik niet op mijn kop kreeg, wist ik dat ik beter geen luchtpost meer kon versturen. Vooral met klikspanen om me heen.

De volgende dag besloten Josie, Tom, Michael en ik de nieuwe jongen tussen de middag te achtervolgen

om te ontdekken waar hij naartoe ging. Maar juf Khan betrapte ons toen we op de gang achter hem aan liepen, en zei dat we het nooit meer mochten doen. Ze leek niet boos, maar ze vertelde dat de nieuwe jongen nog een tijdje in afzondering moest blijven en dat het voor zijn eigen bestwil was. Daarom beloofden we hem niet meer te zullen volgen.

‘Wat betekent “in afzondering”?’ vroeg Josie toen we het schoolplein op liepen. Geen van ons wist het precies, zelfs Michael niet, maar hij zei dat het klonk alsof de nieuwe jongen een aparte behandeling nodig had zoals iemand die erg ziek is in een ziekenhuis. Misschien had hij toch een besmettelijke ziekte.

We zouden er algauw achter komen wat ‘in afzondering’ echt betekende en waarom de nieuwe jongen het nodig had.